

7. Про Національну депозитарну систему та особливості електронного обігу цінних паперів в Україні: закон України [Електронний ресурс] : офіц. текст : станом на 1 січня 2013 р. / Верховна Рада України // Офіційний портал Верховної Ради України. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/710/97-вр>.

8. Кузнецова Т. В. Аксиологія соціальних комунікацій: навч. посіб. / Т. В. Кузнецова. – Електронне видання каф. журналістики та філології. – Суми : СумДУ, 2012. – 300 с.

9. Урсул А. Д. Информация: Методологические аспекты / А. Д. Урсул. – М.: Наука, 1971. – 293 с.

10. Алексеев А. Н. Некоторые проблемы социологического изучения массовой коммуникации (на примере прессы) : автореф. дис. на соискание ученой степени канд. филос. наук : 09.09.09 / А. Н. Алексеев. – Новосибирск, 1970. – 23 с.

11. Філософський словник / за ред. В. І. Шинкарука. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К. : Голов. ред. УРЕ, 1986. – 800 с.

12. Введение в религиоведение : Теория, история и современные религии [Текст] : курс лекций / Радугин А. А. – М. : Центр, 1997. – 238 с.

13. Соколов А. В. Общая теория социальной коммуникации: Учебное пособие. – СПб. : Изд-во Михайлова В. А., 2002. – 461 с.

УДК 342.537

ПРАВО НА ДОСТУП ДО ІНФОРМАЦІЇ ЯК ЕЛЕМЕНТ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ОСОБИ

Колеснікова М.В.,
к.ю.н., старший викладач

Бершов І.О.,
студент V курсу юридичного факультету
Сумський державний університет

У статті розглядається право на доступ до інформації як елемент правового статусу особи. Воно є конституційним правом людини, яке передбачене і гарантоване статтею 34 Конституції України, а саме: право кожного на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань; право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб.

Ключові слова: публічна інформація, інформація, запит на інформацію, заява, скарга, пропозиція.

Kolesnikova M.V., Bershov I.A. / ПРАВО НА ДОСТУП К ІНФОРМАЦІЇ ЯК ЕЛЕМЕНТ ПРАВОВОГО СТАТУСА ЛИЦА / Сумской государственной университет, Украина

В статье рассматривается право на доступ к информации как элемент правового статуса лица. Оно является конституционным правом человека, которое предусмотрено и гарантировано статьей 34 Конституции Украины, а именно: право каждого на свободу мысли и слова, на свободное выражение своих взглядов и убеждений, право свободно собирать, хранить, использовать и распространять информацию усно, письменно или иным способом.

Ключевые слова: публичная информация, информация, запрос на информацию, заявление, жалоба, предложение.

Kolesnikova M.V., Bershov I.O. / THE RIGHT TO ACCESS TO INFORMATION AS PART OF THE LEGAL STATUS / Sumy State University, Ukraine

This paper deals with the right of access to information as part of a legal entity status. It is a constitutional human right provided for and guaranteed by Article 34 of the Constitution of Ukraine, namely, the right of everyone to freedom of opinion and speech, freedom of expression and belief, the right to freely collect, store, use and disseminate information by oral, written or other method of their choice.

The right of access to information is a constitutional human right provided for and guaranteed by Article 34 of the Constitution of Ukraine, namely, the right of everyone to freedom of opinion and speech, freedom of expression and belief, the right to freely collect, store, use and disseminate information by oral, in writing or otherwise of their choice.

Enshrined in the Constitution of Ukraine the right to information provided primarily by the Laws of Ukraine «On citizens'», «On Information», «On Access to Public Information» and other legal acts.

Key words: Public information, information, information request, application, complaint, suggestion.

Актуальність теми. Право на доступ до інформації є конституційним правом людини, яке передбачене і гарантоване статтею 34 Конституції України, а саме: право кожного на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань; право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб на свій вибір.

Закріплене Конституцією України право на інформацію передбачено, насамперед, Законами України «Про звернення громадян», «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації» та іншими нормативно-правовими актами.

Аналіз наукових досліджень і публікацій свідчить, що проблема права на доступ до інформації як елемента правового статусу особи висвітлена в роботах таких учених, як В. Брижко, В. Гавловський, В. Гарбар, В. Цимбалюк, Н. Зубар та інші. У науковій літературі окреслена проблема даної теми частково.

Постановка проблеми. Однією з найпоширеніших проблем в організації доступу до публічної інформації в органах виконавчої влади є те, що запитувачі інформації

плутають запит на інформацію зі зверненням громадян. Ці питання в Україні регулюються різними законодавчими актами відповідно: Законом України «Про доступ до публічної інформації» та Законом України «Про звернення громадян» – і передбачають різні процедури їх подання розгляду. Запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні. Законом України «Про доступ до публічної інформації» регулюються відносини щодо доступу до публічної інформації, яка вже існує і не вимагає у відповідь на запит створювати нову інформацію. Зміст саме такого прохання робить його запитом. Ця ознака вказує, що ініціюється рух інформації від розпорядника до запитувача.

Мета статті – визначити поняття «право на доступ до інформації» як елемент правового статусу особи.

Відповідно до мети було поставлено такі завдання: – проаналізувати розбіжності між ЗУ «Про доступ до публічної інформації», ЗУ «Про звернення громадян», ЗУ «Про інформацію»;

- розглянути поняття «публічна інформація»;
- дослідити поняття «запит на інформацію».

Виклад основного матеріалу. Закон України «Про інформацію» (далі – Закон) встановлює, що кожен має право на вільне одержання, використання, поширення, зберігання та захист інформації, необхідної для реалізації своїх прав, свобод і законних інтересів.

Під інформацією Закон розуміє будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді. Реалізація права на інформацію не повинна порушувати громадські, політичні, економічні, соціальні, духовні, екологічні та інші права, свободи і законні інтереси інших громадян, права та інтереси юридичних осіб [2].

Закон закріплює основні принципи інформаційних відносин, а саме: гарантованість права на інформацію; відкритість, доступність інформації, свобода обміну інформацією; достовірність і повнота інформації; свобода вираження поглядів і переконань; правомірність одержання, використання, поширення, зберігання та захисту інформації; захищеність особи від втручання в її особисте та сімейне життя.

Відповідно до Закону право на інформацію охороняється законом та держава гарантує всім суб'єктам інформаційних відносин рівні права і можливості доступу до інформації [2]. Також ніхто не може обмежувати права особи у виборі форм і джерел одержання інформації, за винятком випадків, передбачених законом.

Суб'єкт інформаційних відносин може вимагати усунення будь-яких порушень його права на інформацію. Розглядаючи питання щодо реалізації права на доступ до інформації, слід відмітити Закон України «Про звернення громадян» та Закон України «Про доступ до публічної інформації».

Закон України «Про звернення громадян» передбачає, що громадяни України мають право звернутися до органів державної влади, місцевого самоврядування, об'єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, засобів масової інформації, посадових осіб відповідно до їх функціональних обов'язків із зауваженнями, скаргами та пропозиціями, що стосуються їх статутної діяльності, заявою або клопотанням щодо реалізації своїх соціально-економічних, політичних та особистих прав і законних інтересів та скаргою про їх порушення.

Закон України «Про доступ до публічної інформації» визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом, та інформації, що становить суспільний інтерес [4].

Під публічною інформацією мається на увазі відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом.

Як зазначає В. Гарбар, особливістю цього Закону є те, що він не поширюється на відносини щодо отримання інформації суб'єктами владних повноважень при здійсненні ними своїх функцій, а також на відносини у сфері звернень громадян, які регулюються спеціальним законом [5]. Насамперед варто відзначити, що право на звернення та право на доступ до публічної інформації тісно пов'язані між собою. Право на звернення – це викладені в письмовій або усній формі пропозиції (зауваження), заява (клопотання) і скарги (ст. 3 Закону України «Про звернення громадян»), до суб'єктів владних повноважень, об'єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, засобів масової інформації [4]. Під запитом на інформацію розуміється прохання особи до роз-

порядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні (ст. 19 Закону України «Про доступ до публічної інформації»).

Проте дуже часто виникають проблеми щодо розмежування звернення громадянина та запиту на інформацію. Отримавши лист від громадянина, суб'єкту владних повноважень, об'єднанням громадян, підприємствам, установам необхідно звернути увагу в першу чергу на те, які питання порушуються у листі. У правовідносинах за запитом на інформацію розпорядник є інформатором, а запитувач – суб'єктом, якого інформують. Запит на інформацію може подаватися запитувачем до розпорядника інформації в усній, письмовій чи іншій формі (поштою, факсом, телефоном, електронною поштою). При цьому надходження інформації від запитувача до розпорядника є мінімальним (ім'я, контакти, опис запитуваної інформації, підпис і дата в письмових запитах).

Не є запитом на інформацію документ, який хоч і складено на бланку для запитів, або названий запитом, або має посилання на Закон України «Про доступ до публічної інформації», але не містить прохання надати певну інформацію чи документ. При цьому лист, який може бути названо зверненням, може бути запитом на інформацію, якщо дотримано виключних вимог його змісту (ім'я, контакти, опис запитуваної інформації, підпис і дата в письмових запитах).

Звернення громадян – це викладені в письмовій або усній формі пропозиції (зауваження), заяви (клопотання), скарги. Пропозиція (зауваження) – звернення громадян, де висловлюються порада, рекомендація щодо діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, депутатів усіх рівнів, посадових осіб, а також думки щодо врегулювання суспільних відносин та умов життя громадян, вдосконалення правової основи державного і громадського життя, соціально-культурної та інших сфер діяльності держави і суспільства. Заява (клопотання) – звернення громадян із проханням про сприяння реалізації закріплених Конституцією України та чинним законодавством їхніх прав та інтересів або повідомлення про порушення чинного законодавства чи недоліки в діяльності підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, народних депутатів України, депутатів місцевих рад, посадових осіб, а також думки щодо поліпшення їхньої діяльності. Клопотання – письмове звернення з проханням про визнання за особою відповідного статусу, прав чи свобод тощо. Скарга – звернення з вимогою про поновлення прав і захист законних інтересів громадян, порушених діями (бездіяльністю), рішеннями державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, об'єднань громадян, посадових осіб. У правовідносинах за зверненнями інформаторами є громадяни, а отримувачами інформації – адресати.

Запитувачами (суб'єктами відносин), які можуть отримувати доступ до публічної інформації на підставі Закону України «Про доступ до публічної інформації» є:

- фізична особа – будь-яка людина незалежно від віку, громадянства чи інших ознак. Фізична особа – підприємець має право запитувати публічну інформацію як фізична особа.
- юридична особа – будь-яка організація, підприємство, створені та зареєстровані в установленому порядку.
- об'єднання громадян без статусу юридичної особи – це спільноти, передбачені Законом України «Про об'єднання громадян», що були легалізовані шляхом повідомлення про заснування без державної реєстрації, або будь-які інші об'єднання людей, які виступають під спільною назвою.

Розпорядники інформації – органи державної влади, інші державні органи, органи місцевого самоврядування, органи влади Автономної Республіки Крим, інших суб'єктів, що здійснюють владні управлінські функції відповідно до законодавства та рішення яких є обов'язковими для виконання. Наприклад, звернення стосується відстою-

вання прав і законних інтересів громадянина та пропозицій щодо діяльності суб'єктів владних повноважень, викриття їх недоліків (зауваження) в роботі. А в запитах на інформацію мова йде про надання публічної інформації, якою володіє або повинен володіти її розпорядник. Крім того, між зверненням і запитом є відмінності, а саме: порядок оформлення, процедура реєстрації та обліку, а також порядок отримання інформації тощо.

Закон України «Про звернення громадян» передбачає право на звернення громадянина через подання звернення, в якому має бути зазначено прізвище, ім'я, по батькові, місце проживання громадянина, викладено суть порушеного питання, зауваження, пропозиції, заяви чи скарги, прохання чи вимоги [4]. Звернення може бути усним (викладеним громадянином і записаним посадовою особою на особистому прийомі) чи письмовим (надісланим поштою або переданим громадянином до відповідного органу, установи особисто чи через уповноважену ним особу, якщо ці повноваження оформлені відповідно до чинного законодавства). Звернення може бути подано як окремою особою (індивідуальне), так і групою осіб (колективне).

Відповідно до цього Закону громадяни мають право, зокрема, особисто викласти аргументи особі, що перевіряє заяву чи скаргу, та брати участь у перевірці поданої скарги чи заяви; знайомитися з матеріалами перевірки; подавати додаткові матеріали або наполягати на їх запиті органом, який розглядає заяву чи скаргу; бути присутнім при розгляді заяви чи скарги; одержати письмову відповідь про результати розгляду заяви чи скарги; висловлювати усно або письмово вимогу щодо дотримання таємниці розгляду заяви чи скарги; вимагати відшкодування збитків, якщо вони стали результатом порушень встановленого порядку розгляду звернень.

Щодо доступу до публічної інформації, то запитувачами публічної інформації відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» є фізичні, юридичні особи та об'єднання громадян без статусу юридичної особи.

Громадянин має право звернутися до розпорядника інформації із запитом індивідуальним або колективним незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту. Водночас запит може подаватися в усній, письмовій чи іншій формі (поштою, факсом, телефоном, електронною поштою) на вибір запитувача. Письмовий запит подається в довільній формі та повинен містити: ім'я (найменування) запитувача, поштову адресу або адресу електронної пошти, а також номер засобу зв'язку, якщо такий є; загальний опис інформації або вид, назву, реквізити чи зміст, підпис і дату за умови подання письмового запиту. При цьому для спрощення процедури оформлення письмових запитів особа може подавати запит шляхом заповнення відповідних форм запитів на інформацію, які можна отримати в розпорядника інформації та на його офіційному веб-сайті. Якщо з поважних причин (інвалідність, обмежені фізичні можливості) особа не може подати письмовий запит, його має оформити відповідальна особа, обов'язково зазначивши в запиті своє ім'я, контактний телефон, та надати копію запиту особі, яка його подала.

Інший важливий момент стосується того, що вказаний Закон зобов'язав розпорядників інформації визначати спеціальні місця для роботи запитувачів з документами чи їх копіями, а також надавати право робити виписки з них, фотографувати, копіювати, сканувати, записувати на будь-які носії інформації, а також мати спеціальні структурні підрозділи або призначати відповідальних осіб для забезпечення доступу до інформації. Також Закон України «Про доступ до публічної інформації» встановлює право кожної особи: знати у період збирання інформації, але до початку її використання, які відомості про неї та з якою метою збираються, як, ким і з якою метою вони використовуються, передаються, чим поширюються, крім випадків,

встановлених законом; мати доступ до інформації про неї, яка збирається та зберігається; вимагати виправлення неточної, неповної, застарілої інформації про себе, знищення інформації про себе, збирання, використання чи зберігання якої здійснюється з порушенням вимог закону; на ознайомлення за рішенням суду з інформацією про інших осіб, якщо це необхідно для реалізації та захисту прав та законних інтересів; на відшкодування шкоди у разі розкриття інформації про цю особу з порушенням вимог, визначених законом.

Слід відмітити, що для забезпечення збереження та доступу до публічної інформації документи, що знаходяться у суб'єктів владних повноважень, підлягають обов'язковій реєстрації в системі обліку. Діловодство щодо звернень громадян ведеться в порядку, який встановлюється Кабінетом Міністрів України, а саме Інструкцією з діловодства за зверненнями громадян в органах державної влади і місцевого самоврядування, об'єднаннях громадян, на підприємствах, в установах, організаціях незалежно від форм власності, в засобах масової інформації, затвердженою постановою Кабінету Міністрів України від 14 квітня 1997 р. № 348. Усі звернення реєструються в день їх надходження на реєстраційно-контрольних картах, придатних для оброблення персональними комп'ютерами або в журналах. Облік особистого прийому громадян ведеться на картках, у журналах або за допомогою електронно-обчислювальної техніки. Певні особливості та відмінності при розгляді звернень громадян та запитів на інформацію мають і строки їх розгляду. Відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації» розпорядник інформації має надати відповідь не пізніше 5 робочих днів з дня отримання запиту [3].

Разом із цим строк розгляду запиту розпорядник інформації може продовжити до 20 робочих днів у разі, якщо запит стосується надання великого обсягу інформації або потребує пошуку інформації серед значної кількості даних. Про продовження строку розпорядник інформації повідомляє запитувача в письмовій формі не пізніше п'яти робочих днів із дня отримання запиту [3]. У разі якщо запит на інформацію стосується інформації, необхідної для захисту життя чи свободи особи, щодо стану довікля, якості харчових продуктів і предметів побуту, аварій, катастроф, небезпечних природних явищ та інших надзвичайних подій, що сталися або можуть статись і загрожують безпеці громадян, відповідь має бути надана не пізніше 48 годин із дня отримання запиту.

Водночас відповідно до статті 20 Закону України «Про звернення громадян» звернення розглядаються і вирішуються у термін не більше одного місяця від дня їх надходження, а ті, які не потребують додаткового вивчення, – невідкладно, але не пізніше п'ятнадцяти днів від дня їх отримання. Якщо в місячний термін вирішити порушені у зверненні питання неможливо, керівник відповідного органу, підприємства, установи, організації або його заступник встановлюють необхідний термін для його розгляду, про що повідомляється особі, яка подала звернення [4]. При цьому загальний термін вирішення питань, порушених у зверненні, не може перевищувати сорока п'яти днів. На обґрунтовану письмову вимогу громадянина термін розгляду може бути скорочено від встановленого цієї статтею терміну. Звернення громадян, які мають встановлені законодавством пільги, розглядаються у першочерговому порядку.

Слід відзначити, що звернення розглядаються органами державної влади, місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями незалежно від форм власності, об'єднаннями громадян, посадовими особами безоплатно. Розгляд запитів на інформацію здійснюється безкоштовно. Однак, якщо задоволення запиту на інформацію передбачає виготовлення копій документів обсягом більш як 10 сторінок, запитувач зобов'язаний відшкодувати фактичні витрати на копіювання та друк у розмірі, визначеному розпорядни-

ком в межах граничних норм, встановлених Кабінетом Міністрів України. Якщо розпорядник інформації не встановив розміру плати за копіювання або друк, інформація надається безкоштовно. Проте при наданні особі інформації про себе та інформації, що становить суспільний інтерес, плата за копіювання та друк не стягується. Також слід звернути увагу на те, що як на звернення, так і на запит особи може бути надана відмова в наданні інформації.

Письмове звернення без зазначення місця проживання, не підписане автором (авторами), а також таке, з якого неможливо встановити авторство, визнається анонімним і розгляду не підлягає. Рішення про відмову в розгляді звернення доводиться до відома громадянина в письмовій формі з посиланням на Закон України «Про звернення громадян» і викладенням мотивів відмови, а також із роз'ясненням порядку оскарження прийнятого рішення.

Однак у Законі України «Про доступ до публічної інформації» передбачені виключні випадки відмови в задоволенні запиту розпорядниками інформації: коли він не володіє інформацією і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит, або коли інформація, що запитуються, належить до категорії інформації з обмеженим доступом, або особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком, а також у разі недотримання вимог до запиту на інформацію [3].

У відмові в задоволенні запиту на інформацію має бути зазначено прізвище, ім'я, по батькові та посаду особи, відповідальної за розгляд інформаційного запиту, дату відмови, мотивовану підставу відмови, порядок оскарження відмови та підпис. Відмова в задоволенні запиту

на інформацію надається в письмовий формі. Як зазначає М. Демкова, Законом України «Про доступ до публічної інформації» передбачається, що відповідь розпорядника інформації про те, що інформація може бути одержана запитувачем із загальнодоступних джерел, або відповідь не по суті запиту вважається неправомірною відмовою в наданні інформації [6, с. 50].

Підсумовуючи наведене, слід відмітити, що з прийняттям Законів України «Про доступ до публічної інформації» та «Про внесення змін до Закону України «Про інформацію» (нова редакція) вбачається гарантованість кожній особі відкритості, доступності інформації, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, шляхом вільного її отримання (через звернення чи через запит на інформацію) для забезпечення своїх потреб і законних інтересів. Але низкою органів державної влади і місцевого самоврядування через великий документообіг в установі на публічний запит на інформацію може бути надана відповідь про те, що він буде розглядатися у порядку, передбаченому ЗУ «Про звернення громадян», який надає термін розгляду тридцять днів. У результаті дослідження права на доступ до інформації як елемента правового статусу особи можна зробити

Висновки. Законодавчі положення ЗУ «Про доступ до публічної інформації», ЗУ «Про інформацію», ЗУ «Про звернення громадян» мають свої певні особливості та відмінності. Водночас недосконалість роботи органів державної влади та місцевого самоврядування має місце при роботі з цими законами, тому що деякі державні органи багато запитів, що надходять на публічну інформацію, кваліфікує під Закон України «Про звернення громадян» через великий документообіг та кількість контролів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
2. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 № 2657-XII // <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>.
3. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13.01.2011 № 2939-VI // <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>.
4. Про звернення громадян: Закон України від 02.10.1996 № 393/96-ВР // <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/393/96-%D0%B2%D1%80>.
5. Гарбар В., Зубар Н. основні висновки з практики застосування Закону України: «Про доступ до публічної інформації»: [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://stop-x-files-ua.org?p=6365>.
6. Демкова М. Інформація як основа інформаційного суспільства: визначення поняття та правове регулювання / М. Демкова, М. Фігель // Інформаційне Суспільство. Шлях України. – К.: Фонд «Інформаційне суспільство України», 2004. – 422 с.
7. Методичні рекомендації щодо практичного впровадження Закону України: «Про доступ до публічної інформації» / М. В. Лациба, О. С. Хмара ; Український незалежний центр політичних досліджень. – К., 2011 – 144 с.
8. Лациба М. Інформаційна відкритість сайтів органів державної влади / М. Лациба. – К. : УНЦПД, 2010. – 218 с.

УДК 342.951:346.34

ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО» В СУЧАСНІЙ ПРАВОВІЙ ДОКТРИНІ ТА ЙОГО НОРМАТИВНЕ ЗАКРІПЛЕННЯ В ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

**Бондаренко Д.С.,
старший викладач**

*Бердянський інститут державного та муніципального
управління Класичного приватного університету*

У статті досліджено зміст поняття «державно-приватне партнерство» в сучасній правовій доктрині та його нормативне закріплення в законодавстві України. Зроблений висновок про те, що термін «державно-приватне партнерство» розглядається у широкому та вузькому значеннях, і запропонована авторська дефініція цього поняття.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, правова доктрина, нормативне закріплення, публічна адміністрація, партнер.

Бондаренко Д.С. / ОПРЕДЕЛЕНИЕ ПОНЯТИЯ «ГОСУДАРСТВЕННО-ЧАСТНОЕ ПАРТНЕРСТВО» В СОВРЕМЕННОЙ ПРАВОВОЙ ДОКТРИНЕ И ЕГО НОРМАТИВНОЕ ЗАКРЕПЛЕНИЕ В ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВЕ УКРАИНЫ / Бердянский институт государственного и муниципального управления Классического частного университета, Украина

В статье исследовано содержание понятия «государственно-частное партнерство» в современной правовой доктрине и его нормативное закрепление в законодательстве Украины. Сделан вывод о том, что термин «государственно-частное партнерство» рассматривается в широком и узком значении, и предложена авторская дефиниция этого понятия.

Ключевые слова: государственно-частное партнерство, правовая доктрина, нормативное закрепление, публичная администрация, партнер.